

σμος και θα πούν πως στους αγώνες λαβαίνουν με-
ρος και... χωριάτες!

Μωρέ, παιδί τό σκασμένο! Κι όμως θάν τόνωσε
κι ο κ. "Αρχων πως οι Κρητικές βράκες τήν Κυρια-
κή στο Στάδιο εΐτανε περισσότερο φιγουράτες από
τήν ψηλοκαπελαδούρα του. Όσο για τή συγκίνηση
πιά και τόν ένθουσιασμό που φέρανε, δέ λέμε τίποτα.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

μουσική—τό συγκινητικώτερο και τ' όμορφώτερο στο-
λίδι του Σταδίου τή μέρα που άρχινήσανε οι άγω-
νες! Όποιος σκέφτηκε νάν τή φέρεϊ εδώ θάναι όχι
μόνο άληθινός πατριώτης μά κι άληθινός ποιητής.

Όπως στεκόντουσαν οι Μακεδόνες μουσικοί με
τά κόκκινα φέσια τους εκεί, σιμά στα Προπύλαια,
ξέχωρα από τις άλλες μουσικές κι από τόν άλλο κό-
σμο, θυμίζανε τή σκληρωμένη πατρίδα— και τή θυ-
μίζανε ακόμα περισσότερο και με τό μάρος που παίζα-
νε, τό ήσυχο και κάπως λυπητερό, που σε συγκι-
νούσε άντί νά σ' ένθουσιάζει.

Γι' αυτό μόλις άρχίνηζε νά παίζει ή Μακεδο-
νική μουσική άρχίζανε άμέσως τά χειροκροτήματα,
μά και τά μάτια δέ μένανε όλωσδιόλου στεγνά.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

για τους Όλυμπιακούς αγώνες δούλεψε σκυλήσια και
της αξίζει ένας μεγάλος μεγάλος έπαινος! αυτό τό
μολογάει όλος ο κόσμος, κ' οι ξένοι ακόμα, εζέν από
τήν «Έσπερινή» που της ρήχτηκε στα γιομάτα...
για πατριωτικούς λόγους πάντοτε.

Ούτε αξίζει νάν της καταλογήσει κανείς μερικά
παράτραγούδα, άπαραίτητα σε τέτοιες φούριες, που
γενήκανε με τά είσιτήρια. Όσοι έχουνε μεγαλύτερες
αξιώσεις απ' αυτήν αποδείχνουν πως παίρνουν τά μέ-
λη της όχι πιά γι' ανθρώπους αλλά για Θεούς. Αυ-
τή 'ναι ή άλήθεια.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ

θέατρό μας, τό Βασιλικό, άποφάσισε νά δείξει στους
ξένους πως οι σημερινοί Ρωμιοί δέν έχουνε γλώσσα,
και γι' αυτό τους παρουσιάζει τόν «Οιδίποδα Τύ-
ραννον» στο άρχαιο, τή «Δούκισσα των Άθηνών» σε
Ραγκαβίδικη διάλεχτο, που κάθε άλλο παρά γλώσ-
σα μπορεί νάν τήν πει κανείς, και τή «Φαύστα»

στού Βερναρδάκη σε μία ύπερκαθαρεύουσα που δέν
τή μιλήσανε ανθρώπινα χείλια.

Κ' οι ξένοι, που άλλη γλώσσα θάκούνε νά μι-
λιέται στην πόλη κι άλλες γλώσσες θάκούσουνε στο
θέατρο θά γελάνε και μ' όλο τους τό δίκιο μαζί
μας που δέν ξέρουμε τί μας γίνεται.

Θά μας δικαιολογήσουνε μόνο άν τους πούμε πως
διορίστηκε, τώρα τελευταία, για τους αγώνες βέ-
βαια, ο κ. Βλάχος διευθυντής στο Βασιλικό θέατρο
και τους ζηγήσουμε τί είδος φιλολογικής Βλάχος
είναι αυτός ο σεβαστός κύριος.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΥΤΣΑΒΛΟΣ

Έθρασσανόυσε ο σοροκολεβάντες με άμέτρητων
άρκουδιών μουγκριτά. Στόν κόρφο μήτε παννί' οι ά-
φροι στα μανιασμένα κύματα και μόνο οι άφροι τί-
τις άλλο. Τό βαπόρι δέν είχε ξεμυτίσει. Θάραζε κά-
που χωρίς άλλο δέ θάρθει. Τά καηκάκια κ' οι βάρ-
κες έκαναν τό ξύλινό τους άκρογιαλινό χωριουδάκι
εδώ και τρεις ώρες· όλες τις έτραβήζανε κάμπουσες
όργιες δζω και λαχανιασμένοι, λές, ψαράδες και
βαρκάρηδες έκοιτάζανε μέσ' από τά τζαμόφυλλα
των μαγαζιώνε τάπιστο τό θεριό νάφροκοπή ή
λόφρενο, τό λυσασμένο σάντικρινά άκρογιαλία και
νά ρυάξη πηδώντας με τά δυνατά του στα βράχια
και στις άμμουδιές του νησιού, και δαγκάνοντας τά
βότσαλα και τάπολίθαρα των ραχώνε, νά φτύνη σω-
ρους τά χαλίκια και τά φύκια και πάλι τά φύκια
και τους άφρους άπάνου στην άκρογιαλιά, σάν δέν
έμπόραγε νά κομματιάση, νά καταπιή με μία του
ρουφησιά μήτ' ένα από τά τόσα πλεούμενά τους, που
τραβηγμένα στη στεργιά έλεγε, πως τό περιφο-
νούσανε δείχνοντάς του τις πρύμες άκούνητα.

*

«Άξαφν' άκούγεται μία σαλαή κατά τό λιμα-
νάκι, τό μώλο του νησιού. Άντρες και παιδιά, ναύ-
τες και ναυτόπουλα, κάμποσοί τους είχανε μαζω-
χτεί στο καθάκι τό δεξί· μία τότε φωνή άκούστηκε·

Τό πλεούμενο καλύδι! Βρέ τό σκυλί τό ά-
πιστο! Τόνα καταπόντισε!

Και με τήν όψη, σάν κερί, ούλοι τους μάτια γε-
νομένοι, έκοιτάζαν καταμεσής του μπογαζιού τό
βαρκάκι.

Με τό φλοκάκι του κουρελιασμένο και δυό κου-
πιά νάνεδοκατεβαίνουν στις κορφές του κυμάτου νά
χάνεται στη στιγμή ανάμεσα σε πελώρια κι άγριεμ-
μένα του σοροκολεβάντη κύματα· λές όλη του ή
άγριμιά κ' ή μάνητα, πως έπεσαν γύρω καταπάνω
του. Κι όμως νά το έσκαμπανέβαινε, έχοροπήδαγε,
κυλούσε, έβυθιζότανε ή άφρόπλεε τό βαρκάκι τό κα-
κόμοιρο! Τά δυό κουπάκια του όλόένα άνεδοκατέ-
βαιναν, και νά το τώρα τό μαύρο κορμί του Κού-
τσαβλου σε κάθε άνέβασμα των κουπιών και της
βαρκούλας έφαινότανε, σάν όρνιου κεφαλή στα κύ-
ματα που τό κορμί του εΐτανε τό ίδιο τό πλεού-
μενο και ποδάρι του τά δυό κουπιά, με τις φτερου-
γές του βαρεμένες κι άδύνατο νά τό φτερώσουν... Μά
όλοι τόλεγαν τώρα πετούμενο θεριό...

Κι όλοι από τό καθάκι τουγενεφαν με τις μαν-
τήλες και τά φέσια κι άλλοι με χέρια, με φωνές ό-
πως μπορούσαν:

— Κουράγιο, Κούτσαβλε! και τώσωσε τό κα-
λυδάκι σου!

*

Θά εΐτανε πάνου από πνήντα παιδόπουλα κι
άλλοι τόσοι άντρες σάκρογιαλί του άη—Μάμα.
Όλη ή άμμουδιά γιομάτη φύκια· στρώμα πυκνό·
κι ό,τι από τό βυθό ήθελες ξερασμένο στής άμμουδιάς
τήν ποδιά την μυριστοαλκαωμένη. Έκεί τήδωκε
τόρα ο Κούτσαβλος. Τό καλυδάκι του έσώθηκε· χω-
ρίς άλλο τή γλύτωσε.

Τρεχάτοί τους όλοι με φωνές, ζήτω, χοροπη-
δήματα, παλαμάκια, ξεφωνητά χαράς και θαυμασμού
τόνε δεχτήκανε. Και πήραν τό βαρκάκι, τό πλεού-
μενο καλύδι, καμμία είκοσαριά γυμνοπόδαροι στις
χερούκλες τους μ' όλανε τόν Κούτσαβλο—ψυχή και
σώμα— και σε δυό στιγμές τους άπιθώσανε στο μα-
λακό στρωσίδι των φυκιώνε του γιாலού.

Κι όλοι τους έράπαζνε τό νοικοκύρη στα χέρια·
κι άλλοι τόν έφιλούσανε και τόνα τραγουδούσανε,
σάν μεθυσμένοι από κάποια χαρά τους· μά πιότερο
από έκανε θαυμασμό, που τούπρεπε νά είπούμε τήν
άλήθεια όχι μόνο από τόσους, τόσους, τόσο πολύ λί-
γους, τους πιότερους παιδιά... Κ' άλλοι τόν έκοιτα-
ζανε μ' ένα σαστισμένο γέλι, ίσως οι ζηλιάρηδες.
Μά εγώ, που είμουν εκεί τόν έφίλησα στο μέτωπο κ'
έκλαψα χωρίς νά γελάσω, μήτε νά χαρώ· δέν ξέρω
τί αίστημα μ' έκυριέψε.

— Βρέ παιδιά· πούς έχει σπέρτα, τί μούγιναν
μούσκεμα. Ά, και δυό τρία τσιγάρα· μωρέ παιδιά·
λάσπη μου τον έκανε ο ήτιμος!

τόν ιδρωτά του... έχει μάννα κι άδερφές... καλότυ-
χες που τόν περιμένουνε! ο Θεός νά τους τόν χα-
ρίση! Έτσι θά περίμενα κ' εγώ τό γιό μου... Άλ-
λοι! τί μούκανε μένα ο Θεός τό παιδί μου; μήνα
δέν είμουν άξια νά τό καμαρώσω κ' εγώ, νάν τό
χαρώ; ποιανού νερό στη ζήση μου θόλωσα; ποιά
σαρακοστή χάλασα, ποιός φτωχός ήρθε στην πόρ-
τα μου χωρίς νά τόν έλεήσω; Άμε στην όργη! Πί-
σω τόν Ήλιο κι ακόμη μακρύτερα!.. Σά θυμήθηκε
τή δυστυχία της ή ευωδιά της προσευκής ξατμί-
στηκε· χύθηκε πάλε στην ψυχή της ο καπνός που
τήν έπνιξε, που της θόλωνε κάθε λογική και κρίση
και τήν παρόμοιαζε με θεριό άνήμερο, έτοιμο νάρ-
πάξη και νά ξεσκίση. Έτσι και στη βαρυχειμωνιά
λάμπει για μία στιγμή ο ήλιος και ζεσταίνει, μά
σε λίγο πυκνή μαυρίλα χύνεται και παγωνιά βα-
σιλεύει. Δέν έβλεπε πιά ή γριά τό χριστιανόπαιδο,
που πήγαινε πρόσχαρο στη φαμελιά του, πουχε χρέος
ισρό νά τό προστατέψη σά βρέθηκε στο σπίτι της·
έξχασε πως ή πρώτη χάρη της πατρίδας μας εΐ-
τανε πάντα του ξένου ή προστασία. Ένα μονάχα
ήξερε: πως κιτόννευε νά χάση τό σπίτι της και βίος
όλόκληρο βρισκότανε σιμά της—λίρες με ούρά!.. Κα-
λότυχη, τί θάκανε με δαύτες, πόσες τρούπες θάκλει-
νε! άντίο φτώχια! θά ξεχρεωνότανε, θά πάντρευε

τό κορίτσι της, θάνοιγε του γαμπρού μαγαζί, θά
θά... με τή μοιρά της θά μιλούσε! Έδώ είναι
τόρα ο κόμπος: μπορούν τά λεφτά νά γενούνε δι-
κά της; πως; κρυφή άνατριχίλα πέρασε τό κορμί
της, σά νάπιασαν όχιά τά χέρια της· χτυπούσανε
τά μελίγγια της, σά ρολόι, και σπίθες πετούσαν
απ' τά ξαναμμένα μάτια της· φαρμάκι, θαρρείς,
τήν ποτίσανε— Παναγιά μου, μουρμούρισε, τί κακό
έπαθα ή δόλια; καλέ τείναι τούτα που μου κατε-
βαίνουνε στο κεφάλι μεσανυχτιάτικα; πίσω σ' έχω
Σατανά, τρισκατάρτε! — Έκανε τό σταυρό της,
σηκώθηκε και πετάχτηκε· δζω νά πάρη άγέρα, για-
τί πνιγότανε! Στ' άνοιγμα της πόρτας μ' όρμη
τή χτύπησε τό παγωμένο άγέρι, σά νά τήν μπά-
τοιζε· στάθηκε κεί στο κατώφλι για νά δροσίση τό
ξαναμμένο κεφάλι της· κοίταζε τό θολωμένο, κατα-
σκότεινο ούρανό, που της θύμιζε με τή θωριά του τή
σκοτεινιά της· μέσ' στο σκοτάδι ξάνοιγε του χιο-
νιού τις μπαμπακιές, που τρελλά όλούθε στριφογυ-
νούσανε, διάβαιναν γοργά μπρός στα μάτια της ή
πέφτανε πάνου της παιχιδιάρες κι άπιαστες λυώνα-
νε... άχ πως κι αυτές της θυμίζανε τις ψεύτικες
ελπίδες, τις χρυσές ελπίδες που συχνά στη σκοτει-
νιά της γλυκοχαράζανε, μ' άφαντες πάλι γίνονταν
σάν άπλωνε πάνου τους τό χέρι! Μés' στη βαθιά

καταχνιά, ψηλά στο κορφοβούνι π' άντικρύ της, σάν
κάστρο, ψηλονώτανε, ξεχώριζε θαμπά θαμπά της
έκκλησιές τά καντύλια, μ' άλλοίμονο! της ψυχής
της τή σκοτεινιά δέν μπορούσανε πιά νά φωτίσουνε!
Γύρω της τά δεντρά, έσκιοι ούρανοκατέβατοι, έσκιοι
που σαλεύανε, που δέρονταν, π' άγρια βογκούσαν
στο φρενιασμένο του βορριά φύσημα, παλεύανε, θαρ-
ρείς, σά δράκοι, ποιός νά τήν πρωταρπάξη... Πώς
καίγανε κατάξερα τά μάτια της! ποθούσε νά κλέψη,
μπάς και ξαλαφρώς ή φλογισμένη της ψυχή, μά
δέν τό κατώρθωνε. Ξάφνου μέσ' στη σιγαλιά κατι
άγριο, χλιβερό, στο βουνό άντιλάλησε, σάν ούρλιασμα
σκύλου, και κρυφή άνατριχίλα τό κορμί της συγκλό-
νισε—Τό κεφάλι σου νά φας παλιόσκυλο! μουρμού-
ρισε θυμωμένη και ξαναμπήκε μέσα, με τή σκέψη
νά ξυπνήση τό παλλικάρι· πήγε πάλε στην πόρτα
και τό παραμόνεψε· κοιμότανε τό έρμο βαθιά και
ροχάλιζε, σάν άποσταμένο που ρουφε στον ύπνο
καινούρια δύναμη. Πώς νά τόν ξυπνήση; τρελλά δέν
είναι με τις ιδέες της; Δίπλα του, πάνου σ' ένα
σκαμνί, φιγουράριζε ή θαματουργή βαλίτζα, που
τόσο χρυσάφι σφαλνούσε μέσα της· ο σατανάς έχω-
σε πάλι λίγο λίγο τάγκυλι του· στόμα είχε ή βα-
λίτσα και πονηρά της φώναζε: εδω· είμαι, παλαβή,
και κόπιασε, καρτερές; μία και καλή βρήκες

— Μωρέ, Κούτσαβλε· έλα πάμε στο σπίτι μας ιδώ· νά χαλαρώσῃς. Είσαι καραπαπάκης.

— Με πειράζεις και σύ, ρε κουμπάρε!

Κ' έστριψε ο Κούτσαβλος τὸ τσιγάρο καὶ τῶναψε. Σάν έρρούφησε δυό — τρεῖς θριακλήτικες, έπῃρε μέσ' από τὸ κοστάκι τῆς πλώρης τὸ καραδόπανο μισοκουρελιασμένο καὶ στρώνοντάς το ξαπλώθηκε στο πλεύμένο τὸ σπιτάκι του, πού δεκαπέντε χρονάκια τὸ εἶχε μέρα—νύχτα ἀχώριστη φωλιά του, ἀγκαλιά του καὶ σύντροφος.

— Καλή νύχτα, παιδιά καὶ καλή πεσκάδα... Τὸ πρῶτ', τὸ πρῶτο βαρκάκι πού έπρόβαλε στὸν κόρφο εἶτανε τὸ πλεύμένο καλύβι τοῦ ἀτρόμητου γεροντοπαλλήκαρου, τοῦ έρημοσπίτη Κούτσαβλου.

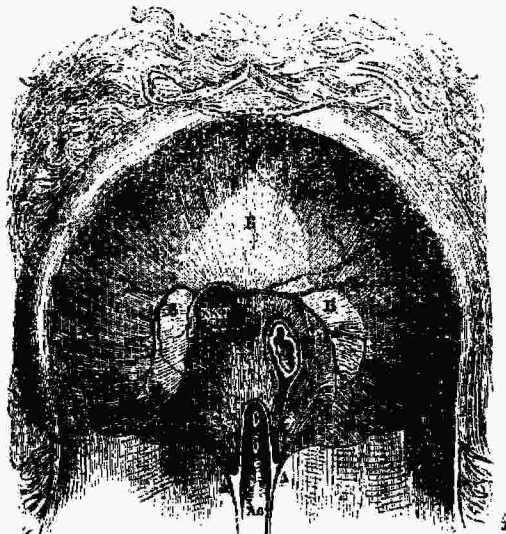
Σκέψεις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΗΤΗ

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ*

41. Μά τί κάνει τὸ φράχτη καὶ κατεβαίνει;

'Αχν. 12

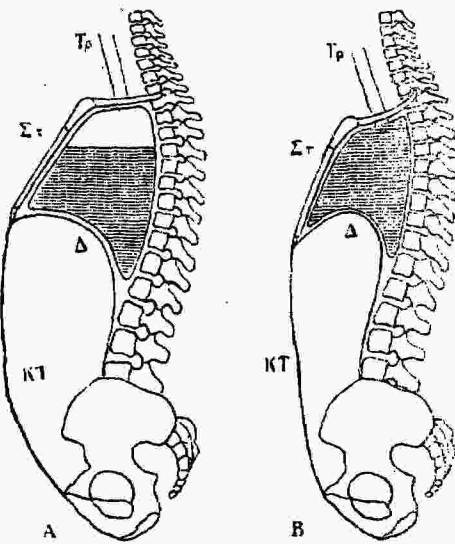
Φράχτης σκύλου κοιταγμένος από τὴν κάτω (καλιακιά) μεριά ΚΚΦ. Κάτου Κούφια Φλέβα
Ο. Οισοφάγος
Αο. Αορτή.
Τὸ μεσιανὸ μέρος (B), πλατὺ ἄσπρο τενοντικό, ἔρχεται τὸ ξεχωρίζεις ἀπὸ τὴν ἀκτινωτὴ Ποντικίνες Κλωστὲς (A) πού κατεβαίνουν στὰ Παγίδια καὶ στοὺς Στύλους (ΓΔ) τοὺς μπροστὰ στὰ Σφοντύλια

* Κοίταξε φύλλα 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192 καὶ 193.

τὴν τύχη σου καὶ θά τὴν ἀφήσεις νά φύγῃ; χά καὶ μὰ θάσαι γιὰ δέσιμο, θάσαι γιὰ πνίξιμο, κακομοίρα! Κλείσ' τὰ μάτια σου καὶ μπρός! — Σάν κάποιος, ἀληθινά, νά τὴ σκούτησε, ἀνέθηκε τότες ἡ γριά τοῦ ἀνωγιοῦ τὴ σκάλα, νά δῇ τί κάνει τὸ κορίτσι τῆς· βαθιοκοιμώτανε καὶ κείνο σάν τὸ παλλικάρι, με τὸ ἴδιο ροχάλισμα, με τὴν ἴδια στ' ἀνάσκελα στάση, με τὸνα χέρι περασμένο κτ' ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς· περίεργο πῶς σ' αὐτὴ τὴ στάση μοιάζανε, λὲς κ' ἦσαν ἀδέρφια! Στὴν παράξενη αὐτὴ σκέψη ἀνατινάχτηκ' ἡ γριά καὶ λιγοψύχισε, μὰ δὲν ἄργησε νὰρθῇ στὰ σύγκαλά τῆς, με κάποια μάλιστα συχασιά γιὰ τὸ δέλιασμα· μπά! καλὲ τί κουροφίεζα τῆς ἦρθανε πάλι στὸ κεφάλι! Κατέθηκε πάλι σιγὰ σιγὰ, ζυπόλυτη καθὼς εἶτανε καὶ ἀνοιξε πιότερο τὴ μεσανὴ πόρτα, γιὰ νά ξετάση καλύτερα τοῦ παιδιοῦ τὴ στάση, νά πάρῃ νά πούμε, τὸ πολεμικὸ τῆς σκέδιο· τὸ διαολικὸ τῆς χαμογέλιο εἰδειχνε πῶς ὅλα τῆς έρχόντανε κολαΐ: πάνω ἡ κόρη τῆς κοιμότανε σάν πεθαμένη· τὸ ἴδιο καὶ ὁ ξένος τῆς· ὅπως εἶχε τενωμένο τὸ κεφάλι του καὶ γδυμνὸ καὶ ξεπεταμένο τὸ καρύδι, κίχ! δὲ θάκανε... φτάνει μόνον νά γινόταν' ἡ δουλιὰ μ' ἀπόφαση, παλλικαρία! Δὲν ἤθελε πιά νάφήσῃ τὸ μυαλό τῆς σὲ σκέψη· περνοῦσ' ὁ καιρὸς με φιλολογήματα καὶ

Κοίταξε τὸ φράχτη τοῦ κουνελιοῦ (ἡ ὀπιανοῦ ἄλου θῆς ζώου) με κάποια προσοχή, καὶ θά δεις πῶς καθαφτὸ δὲν εἶναι παρὰ πλακουτὸ φτενὸ ποντίκι, κάπως περίεργα βολεμένο, γιὰτὶ οἱ κόκκινες σαρκίνες ποντικοκλωστὲς εἶναι ἀπ' ὅζω δλόγυρα στὴν ἄκρη ('Αχν. 12, A καὶ Γ'), ἐνῶ τὸ κέντρο B εἶναι κανωμένο ἀπὸ ἄσπρουλὸ διάφανο τένοντα. Οἱ ποντικίνες ἀφτὲς κλωστὲς, καθὼς κάθε ἄλλη ποντικίνια κλωστή, ἔχουν τὴ δύναμη νά μαζέβουν. Τί θά τύχει ὅταν μαζέβουν καὶ κοντύνουν;

Ὅταν οἱ ποντικίνες ἀφτὲς κλωστὲς μένουν ἀκίνητες, ὅπως τοῦ ψόφιου κουνελιοῦ, τότες δλόκληρος ὁ φράχτης κάνει καμάρα, ὅπως εἶδαμε, πρὸς τὸ θώρακα, κάπως ἔτσι ὅπως φαίνεται στὸ 'Αχν. 13, B. Μέ-

'Αχν. 13

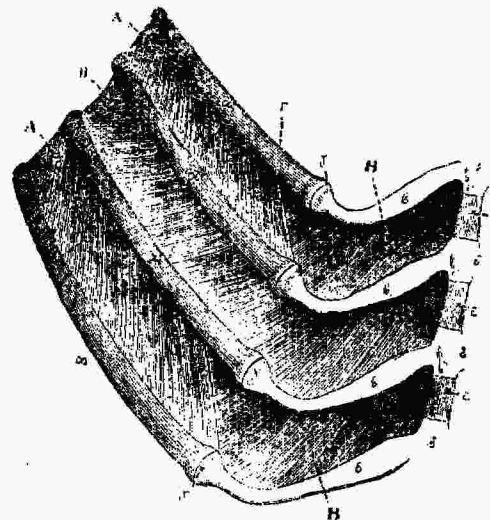
Ἀνατομικὰ τομὴ τοῦ κορμιοῦ με Σπινὴ (A) καὶ Ξεπνὴ (B)
Tr. Τραχεία
Στ. Στέρνο
Δ. Φράχτης
ΚΤ. Τοίχοι τῆς Κοιλιάς
Τὸ ἡσυχωμένο μέρος δείχνει κάπως τὸ στεκήμενο ἰέρα. Τὸ ἀνήσκιωτο μέρος στὴν κορφή τοῦ A δείχνει τὸν τριχήμενο ἰέρα

ρος τότες σκουντοῦν πρὸς τ' ἄπᾶνου ὅλα τὰ σωθικά τῆς κοιλιάς (γιατὶ τὸ κοῦφωμα τῆς κοιλιάς, θυμάστε, εἶναι γιοματὸ με τὸ σκυῶτι, τὸ στομάχι, τ' ἄντερα, καὶ ἄλλα ὅργανα), μέρος τὸν τραβοῦν τὰ πλεμόνια, πού, καθὼς εἶπαμε, εἶναι πάντα τενωμένα. Ὅταν οἱ ποντικίνες κλωστὲς μαζέβουν, τότες τραβοῦν τὸν κεντρικὸ τένοντα (τὸ ἴδιο ὅπως ὁ δικέφαλος τραβάει τὸν κάτω τένοντα) καὶ τραβοῦν τὸ φράχτη ὡς πού γίνεται πλακουτός. Καὶ τὸν τραβοῦν ἀκόμα κάτω καὶ μερικὲς κλωστὲς σάν καὶ ἐκεῖνες πού βρίσκονται στὸ Γ ('Αχν. 12). Ὁ φράχτης μαζέβοντας γίνεται πλακουτός καὶ κατεβαίνει, κάπως ἔτσι ὅπως φαίνεται στὸ 'Αχν. 13, A. Τὸ κατέβασμα τοῦ φράχτη τὴν ὥρα τῆς σπνοῆς γίνεται με τὸ νά μαζέβουν οἱ ποντικίνες τοῦ κλωστὲς. Τὴν ὥρα τῆς ξεπνοῆς ὁ φράχτης ἀμνητεῖ· οἱ ποντικί-

νιες τοῦ κλωστὲς χαλαρώνουν. Κι' ὅταν ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, μέρος γιὰ τὸν τραβοῦν τὰ πλεμόνια, μέρος γιὰ τὸν σπινὴ τοῦ σπινὸς καὶ τὸ σπινὸς τῆς κοιλιάς.

42. Ὅμως καὶ ἄλλα ὅργανα ἐξὸν ὁ φράχτης βοηθοῦν τοῦ ἰέρα τὸ τραβήγμα μέσα καὶ ὅζω ἀπὸ τὰ πλεμόνια. Με τὸ περπάτημα τοῦ φράχτη τὸ στήθος μιὰ μακραίνει μιὰ κονταίνει. Ἀν παρατηρήσεις κανέναν, καὶ μάλιστα γυναῖκα, ὅταν ἀνασάινει, θά δεις πῶς με κάθε ἀνασάισμὸ τὸ στήθος ἀνεβοκατεβαίνει· τὸ ὀμπρὸς τοῦ στήθους — τὸ στέρνο, ὅπως τὸ εἶπαμε — μιὰ προβάλλει μιὰ ποδίζει, καὶ λίγη προσοχή θά σὲ πείσει πῶς προβάλλει τὴν ὥρα τῆς σπνοῆς, δηλαδὴ σάν κατεβαίνει ὁ φράχτης, καὶ ποδίζει τὴν ὥρα τῆς ξεπνοῆς. Μὰ τὸ προβάλισμὸς ἀπὸ τοῦ στήθους σημαίνει πλατε-

μὸ τοῦ στήθους ἀπὸ τὰ πίσω πρὸς τὰ ὀμπρὸς, καὶ τὸ πόδισμα σημαίνει ἀνκλόγο στένεμα. Ἐπει· λοιπὸν, ὅταν τὸ στήθος μακραίνει με τὸ κατέβασμα τοῦ φράχτη, τότες πλαταίνει κιόλας με τὸ νά προβάλλει τὸ στέρνο. Σὰ σπνέουμε λοιπὸν, τὰ πλεμόνια δὲν ἀπλώνουνε μοναχὰ κάτωθις με τὴν κίνηση τοῦ φράχτη, παρὰ ἀπλώνουν καὶ πρὸς τὰ ὅζω με τὴν κίνηση τῶν στηθικῶν τοίχων.

'Αχν. 14

Τέσσερα Παγίδια σκύλου με τὰ Μεσοπάγδια Ποντικίνια

- α. Κοκκαλένιο μέρος Παγιδίου
- β. Χόντρος Παγιδίου
- γ. Σμιγμός Κόκκαλου καὶ Χόντρου
- δ. Ἀκονκάλωτο μέρος τοῦ Στέρνου
- ε. Κοκκαλωτὸ μέρος τοῦ Στέρνου
- Α. Ἐξωτερικὸ Μεσοπάγδιο Ποντίκι
- Β. Ἐσωτερικὸ Μεσοπάγδιο Ποντίκι

Στὸ μέρος τὸ μεταξὺ στὰ διὰ μεσιανὰ Παγίδια, τὸ Ἐξωτερικὸ Μεσοπάγδιο εἶναι βγαλμένο γιὰ νά δείξῃ τὸ Ἐσωτερικὸ Μεσοπάγδιο ἀπὸ κάτω τοῦ

Μά τί τὸ ρήχνει πρὸς τὰ ὀμπρὸς τὸ στέρνο; Ἀν καλοκοιτάξεις προσεχτικὰ τὰ πλεμέρα τοῦ στήθους κανενὸς ἀνθρώπου πολὺ λιγνοῦ, θά δεις πῶς με κάθε του σπνοῇ τὰ παγίδια τοῦ τραβοῦνται πρὸς τ' ἄπᾶνου μιὰ στάλα. Κάθε τῶρα παγίδι εἶναι πίσω σφηνωμένο στὸ

ποῖος εἶξερε τί μπορούσε νά γίνῃ· ξάφνου ἀνοιγε τὰ μάτια του καὶ ὕστερα; μπρός! ὅ,τι ἔγιν' ἔγινε!

Ἀρπάξε στὸ δεξὶ τῆς χέρι τὸ κορτερό μαχαίρι, τὸ μαυρομάκικο, πούκοθε τὸ κρέας, ἐπίτηδες, θαρρεῖς, ἀκονισμένο γιὰ σφάζιμο, ζύγισε θαρρετὰ τὸ παλλικάρι καὶ με φλογισμένη ματιά, με χεῖλια σφιχτὰ καὶ στραβωμένα, σήκωσε μιὰ τὸ χέρι τῆς ἄτρομο, τὸ ζύγισε κατὰ ἴσια στὸ λαρύγγι τοῦ κοιμισμένου καὶ με βιά τὸ κατέβασε, μισοχωρίζοντας τὸ λαίμω του... Ἐνα χροῖ! μουγγὸ ἀκούστηκε καὶ ἔνα ρέμα κατακόκκινο, ξεστό, τὴ χτύπησε κατὰμουτρα, ράντισε τὸν τοῖχο καὶ ὀλοῦθε ἀρρισιμένο χύθηκε· καθὼς στὸν ἀγῶνα του χτυπιότανε ὁ ἔρμος καὶ σπαρταροῦσε, γκρεμίστηκε σ' ἕνα σπασμὸ πὸ τὸ κρεβάτι καὶ σὰ νά μὴν εἶχε χάσει τὴ σκέψη του παράδερνε κατάχαμα, σφίγγοντας τὸ ξεχαρβαλωμένο λαίμω του με τὸνα χέρι· λίγο λίγο τὰ ξετινάγματα πᾶψανε, στεῖρεψε ἡ αἱματένια βρύση καὶ τὸ οριχτὸ κείνο χροῖ πιά δὲν ἀκούγότανε· σωριάστηκε τὸ δύστυχο παλλικάρι παγωμένο καὶ ἄλαλο, στυλώνοντας στὴ γριά τὰ γουρλωμένα τρομαχτικὰ μάτια του... Ἡ στρίγγλα παράτησε τὸ μαχαίρι νά φύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ στεκότανε παρῆκει σάν ἀποσβολομένη, μὴ ξεκολλώντας πὸ πάνω του τὴ χαλὴ τῆς ματιά, πού γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσβυσε ὀλότεια· λὲς καὶ δὲν

ἔνοιωθ' ἡ γριά τί θαροῦσε, σὰ νά ξέχασε τὰ καμωμένα, σάν ὄνειρο υπερδεμένο καὶ ἀκατανόητο· σ' ἕνα στερνὸ τῆς φωτιᾶς σπιθοβόλισμα ὅλα γύρὸ τῆς πήρανε τὸ χρώμα πού τῆς ταίριαζε, τὸ χρώμα πού δλημερὲς τώρα θά τὴν κυνηγάει... Ἀγρίες φωνὲς ἐνοῦς μεθυσμένου, πού στὰ ξεμερώματα γύριζε σπίτι του, ξεσπάσανε τὴ γοιὰ πὸ τὴν ἀοιρημάδα τῆς καὶ τῆς θυμίσανε πῶς ἡ δουλιὰ δὲν τέλειωσ' ἀκόμα· με πολλὴ τρομάρα τότες τὸ συλλογίστηκε· ἀληθινά, πῶς θά κρύψῃ τὰ κῆματα, πῶς θά ξαφανίσῃ τὸ σκοτωμένο, πῶς θά βολέψῃ τὸν παρὰ, τόσα τρανά καὶ δύσκολα ζητήματα δὲν τάχε πρὶν βασανίσει στὸ μυαλό τῆς· μεθυσμένη, στραβωμένη ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ παρὰ, τίποτες δύσκολο δὲν ἀπαντοῦσε, μὰ τώρα παντοῦ τάγκάθια ξεφουτρώνανε! Δὲν εἶχε καιρὸ νά χάνῃ· πρὶ νοιώσῃ τίποτες τὸ κρείττισι τῆς ὅλα ἔπρεπε νά τὰ τελειώσουνε... Πετάχτηκ' ὅζω ἡ γριά καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τρυγύρ· ψυχὴ δὲ φαίνονταν· ἤθελε ἀκόμα τρεῖς ὥρες νά ξεμερώσῃ· μπῆκε ξανά μέσα πρὸ θαρρετῆ καὶ, δυνατὴ ὅπως εἶτανε, σκυλὶ μοναχὸ ἄντα στὴ δουλιὰ τῆς, ἔρχισε νά κατρακυλᾷ τὸ νεκρὸ κατὰ τὴν πόρτα· τὸν τραβήξε ὅπως ὅπως στὸ ἔμπασμα, τὸν ξέβγαλε στὴν αὐλὴ καὶ τὸν ἔφερε πλάι σ' ἕνα ξεροπήγαδο, πού-χασκε κεῖ χρόνια παρατημένο· μ' ἕνα στερνὸ τῆς